

Maj 2010

Chopingo var i hopla! Han havde været i skole – og i dag var der ingen, der havde drillet ham. Tværtimod var Lillemus kommet hen til ham i frikvarteret og spurgt, om hun ikke nok måtte komme med ind til orkestret en dag. Hun syntes, det lød så spændende, og hun havde aldrig set et rigtigt symfoniorkester. Chopingo havde lovet at undersøge det, og da han højhelligt havde lovet musikchefen, at han ikke ville komme slæbende med hele klassen, havde han fået lov til at tage Lillemus med næste dag efter skole. "Bare hun nu ville kunne lide det!" Han blev pludselig lidt nervøs. "Tænk, hvis hun kom til at kede sig? – og endnu værre: Tænk, hvis hun syntes, at han var underlig sådan at kunne lide klassisk musik! Det kunne endda være, at hun ikke længere ville være venner med ham?"

Næste dag tog de bussen ind til koncerthuset. De kunne høre, at der blev spillet inde i koncertsalen, og de listede sig stille ind. Lillemus kiggede betaget på de fine instrumenter og på dirigenten, der svingede sin taktstok. Det var en helt ny og fascinerende verden for hende. "Sikke de dog puster", hviskede hun og pegede på trompeterne. "De er helt røde i hovedet". Chopingo skyndte sig at rette hende: "De blæser", sagde han, "de spiller på trompet, og trompeterne hører til messingblæserne". "Messingblæserne", sagde hun undrende. "Findes der også kobberblæsere?" Chopingo grinede: "Nej, der findes messingblæsere og træblæsere. Messingblæserfamilien består af horn, trompeter, basuner og tuba" – han pegede rundt i orkestret, mens han fortalte. "Hold da op! Den er godt nok stor, den tuba!", sagde Lillemus imponeret. "Ja, det er også det dybeste instrument blandt blæserne", sagde Chopingo. "Sikke en masse luft man må skulle bruge for at få lyd ud", sagde hun. "Skal man have ekstra store lunger for at spille tuba?"

"Det var dog et mærkeligt spørgsmål – det havde han aldrig tænkt over før!" – han skyndte sig at fortælle videre, mens han pegede: "I træblæserfamilien kan du se fløjten, oboen, klarinetten og fagotten".

Lillemus afbrød: "Jamen, fløjten ser da ikke ud som om, den er lavet af træ?" "Nej, men det var den i gamle dage. Nu laver man dem af sølv – eller sommetider endda af guld". Chopingo var rigtig glad for, at han havde haft en snak med Claus om fløjter forleden dag.

"Sikke en masse violiner", fortsatte Lillemus, mens hun kiggede rundt. "Hvorfor er nogle af dem så store?" "Violinerne hører til strygerfamilien", fortalte Chopingo. Han følte godt nok, at han var kommet på noget af en opgave. "Violinerne er kun de mindste. Bratschen kan du se dér. Den er lidt større end violinen og har en dybere klang. Celloen, som de holder mellem benene, og som har en pind, der støtter den, har en endnu dybere klang, og endelig er der kontrabassen, som er det største og dybeste strygerinstrument i orkestret".

"Sikke dog et vidunderligt instrument", udbrød Lillemus forelsket, mens hun pegede over på Mette og harpen. "Er det også et strygerinstrument med alle de strenge?"

"Nej, det hedder strygerinstrumenter, fordi musikerne stryger på strengene med deres bue. Harpenisten knipser på sine strenge med fingrene". "Bue?", sagde Lillemus forvirret. "Er det sådan noget med pile?" Chopingo kunne jo godt forstå, at hun blev forvirret. Det havde han også selv været. Pludselig vendte dirigenten sig om, rømmede sig, mens han kiggede hen på dem. "Ups, de var vist kommet til at hviske lidt højt!" Han gav tegn til Lillemus om, at de måtte vente med at snakke til i pausen, og så lænede de sig tilbage og nød musikken i stilhed.

I pausen sludrede Lillemus med alle dem, der gad snakke med hende – og det var der mange, der ville. Hun ville vide alt: ”Hvorfor havde trompeterne kun tre ventiler? Hvorfor havde kontrabassen en streng mere end de andre strygerinstrumenter? Hvorfor skulle nogle af musikerne kun spille med i et af numrene? Hvor lang tid kunne tubaisten holde en tone? Kunne man spille cello med kjole på? Var det ikke kedeligt at spille på slagtøj med alle de lange pauser? Skulle man være englænder for at spille på engelskhorn? Og hvordan lærte man at spille på harpe?”

Chopingo var i starten lidt nervøs for, om hans venner i orkestret syntes, hun var irriterende, men det virkede som om, de syntes, hun var sød – og også lidt sjov. Det endte med, at han sad og var helt stolt af hende, og da de gik ind for at spille igen, så han, at hans ven violinisten gav tegn til ham: tommelfingeren opad! Han kom helt til at rødme.

På vej hjem i bussen stod munden ikke stille på dem. De diskuterede musikken, instrumenterne og alle de ting, musikerne havde fortalt dem.

Chopingo var superglad: det var skønt at have fundet en, som godt kunne forstå hans kærlighed til musikken – og så gjorde det heller ikke noget, at hun var ret sød.....